

St. Sarkis Sermon – 06-18-17 Sunday of Holy Echmiadzin

Proverbs 9:1-6

Zechariah 3:7-4:9

Hebrews 9:1-10

John 10:22-30

Matthew 13:31-35

Matthew 14:27-36

Յանուն հօր եւ որդւոյ եւ հոգւոյն սրբոյ. ամէն:

Ինչպէս ըսի անցեալ կիրակի, մենք հոգեգալստեան շրջանին մէջ ենք:

Եւ մինչեւ վարդավառը, ամէն կիրակի կը տօնենք Սուրբ Հոգիին

գալուստը առաքեալներուն վրայ որպէսզի կարենային աւետարանը

քարոզել ամբողջ աշխարհին: Եւ այս շրջանին, կը տօնենք նաեւ թէ

ինչպէս Աստուած իջած է դէպի մեզ պատմութեան ընթացքին: Երկու

կիրակի առաջ, տօնախմբեցինք թէ ինչպէս Աստուած իջած էր

առաքեալներուն վրայ: Անցեալ կիրակի, տօնախմբեցինք թէ ինչպէս

Աստուած իջած էր մարգարէներուն վրայ: Եւ այսօր կը կոչուի Տօն

Կաթուղիկէ Սուրբ Էջմիածնի եւ կը տօնախմբենք թէ ինչպէս

Աստուած իջած էր Հայ ժողովրդին վրայ:

Լաւ գիտենք պատմութիւնը՝ թէ Սուրբ Գրիգորը, Տրդատի մկրտութենէն յետոյ, երազին մէջ տեսաւ Յիսուս, իջեալ երկինքէն ոսկի մուրճով, որով զարկաւ գետնին ուր ուզեց իր Մայր Տաճարն ըլլայ: Սուրբ Գրիգորը այդ տեղը Էջմիածին անուանակոչեց որովհետեւ այդ տեղը Յիսուս, Աստուծոյ միածին որդին, իջած էր:

Այսօր կը տօնախմբենք Էջմիածնի մայր աթոռը եւ սուրբ տեղը ուր Քրիստոս ուզեց Հայ Առաքելական Եկեղեցին հաստատել, բայց աւելի քան Էջմիածնի տեղը, այսօր մենք կը տօնենք երկու հազար տարի առաջ Աստուծոյ միածին որդիին էջքը, որպէսզի մենք կրնանք նոր կեանք ստանալ անորմով: **Ատիկա է** միածնի ամենակարեւոր էջքը:

Նոյնպէս, ամէն անգամ երբ սուրբ պատարագ մատուցանենք, եւ ամէն անգամ երբ սուրբ հաղորդութիւն ստանանք, Միածին Որդին մեր մէջ կ'իջնէ: Ուրեմն երբ Էջմիածին բառը լսենք, մենք պետք է հասկնանք որ մենք ենք Էջմիածինը: Մենք այդ տեղն ենք ուր միածին Որդին կը որոշէ իջնել՝ մեր մէջ բնակելու համար:

Ասիկա մեծ պատիւ մըն է: Տիեզերքի միլիառաւոր աստղերու եւ մոլորակներու Արարիչը կը որոշէ մեր մէջ բնակիլ, կը որոշէ որ մեր մարմինները իր տաճարները պիտի ըլլան:

Այդ պատիւը մեզի ցոյց կու տայ թէ ամենարժեքաւորն ենք եւ թէ մեր կեանքերը ամենակարեւորն են:

Ուրեմն, ինչպէ՞ս մեր կեանքերը կը փոխուին երբ հասկնանք որ մենք ամենքս ենք Սուրբ Էջմիածնի Տաճարները: Տեսանելի փոփոխութիւն կը ըլլայ եթէ ամէն ինչ որ ընենք եկեղեցին յարգելու, նոյնպէս ընենք մենք մեզ յարգելու համար:

Եթէ խաչակնքենք երբ եկեղեցի կը մտնենք որովհետեւ այդ տեղը սուրբ է, նոյնպէս ալ երբ ուրիշ մարդու հետ խօսինք, պէտք է այնպէս խօսինք կարծես թէ այդ մարդն ալ սուրբ է Աստուծոյ տաճարին պէս: Եթէ դրամ կու տանք եկեղեցւոյ որովհետեւ Աստուծոյ կուզենք շնորհակալ ըլլալ, նոյնպէս ալ երբ աղքատ մը տեսնենք, չենք կրնար անգիտանալ՝ պէտք է օգնենք այդ մարդը ինչպէս Աստուծոյ տաճարը:

Աւելի դիւրին է Սուրբ Էջմիածին տեղը յարգել քան այն մարդը որ մեզ կը բարկացնէ: Աւելի դիւրին է պանծալի ոսկեայ Աւետարանը եւ խունկը եւ սրբապատկերը յարգել քան այն ձանձրացուցիչ եկեղեցւոյ անդամը որ, ամէն անգամ երբ խօսի, մենք կը փորձենք զայն կեցնել:

Բայց մեր Աստուած արժէք գտաւ իւրաքանչիւր մարդու մէջ
որովհետեւ որոշեց փրկել ամբողջ աշխարհին խաչին վրայ:
Աստուած ճշմարտապէս մեզի հետ է: Աստուած իրապէս մեր մէջ
իջած է: Մենք օրհնուած ենք որովհետեւ մենք ամէնքս էջմիածին
կ'անուանակոչուինք: Ատոր համար, փառք Աստուծոյ այժմ եւ միշտ:

In my Armenian sermon, I explained how today is the feast of Holy
Echmiadzin, the Mother Cathedral where the Armenian Church takes its
origin, and that, although we do indeed celebrate the founding of this
cathedral today, more fundamentally, we are celebrating the միածնի էջք,
the descent of the only-begotten Son of God through his incarnation. We
also celebrate that, by being fully involved with the sacramental life of the
Church, we become like the Cathedral of Holy Echmiadzin: we become
the place into which Jesus Christ descends and in which he dwells.

So if we accept this fundamental teaching of the Church, the question
becomes: what are the ramifications of the fact that Christ truly dwells
within us?

There is no simple answer to this question, but I think that one of the
accounts from the gospels may help.

Jesus had been ministering to a crowd of people throughout the day and as night was approaching, one of the disciples comes to him and tells him to send the crowds away into the surrounding villages to get something to eat. And Christ responds in a rather peculiar way. He says: “They do not need to go away. *You* give them something to eat.” (Mt 14:16) And the disciples, seeing how large the crowd was, feel that what he’s asking them to do is impossible because they only have five loaves and two fish. And after the disciples refuse to feed the crowds, Jesus takes the five loaves and two fish and feeds the entire crowd of over five thousand people.

The disciples were right in thinking that the task in front of them was impossible for them to do. And every day in our lives, we come across situations that are clearly more than we can handle.

It is completely understandable to question our ability to navigate a seemingly impossible situation. As human beings, we do have limited capacities, hence the phrase “we’re only human.” But what the disciples missed at the feeding of the five thousand, and what we miss in the seemingly impossible situations in our own lives, is that, it is not we as limited human beings who are called to face these challenges, but it is we as Christians, who have the presence of Christ dwelling within us, who are called to overcome adversity in self-sacrificial love.

The disciples had the opportunity once Christ asked them to feed the crowd to ask him for help in doing this seemingly impossible task. But instead, they just assumed it was impossible and didn't even try.

In his letter to the Philippians, St. Paul makes the bold claim that he can do all things through Christ who gives him strength (4:13). Now this may seem like an idealistic proclamation. And some could look at Christ's request to the apostles to feed five thousand people with five loaves and two fish as unreasonable and unrealistic. But those same disciples who Christ asked to feed the 5,000, those same men, once they fully accepted Christ into their hearts and allowed him to live within them, those same men were the founders of an institution that has lasted over 2,000 years, and which has fed billions of people through the good news they had to share. When Christ asked the disciples to feed 5,000 people, he was actually undershooting their potential, because, once they allowed his grace to be with them, they were able to provide the nourishment of Christ's love to billions through the institution of his Holy Church.

We may not be able to solve every problem we face in our lives in the way we see fit. We may not be able to make the world the way we think it should be. But that does not mean that miracles cannot be worked through us if we open ourselves up to the presence of Jesus Christ within us.

Many times, the situations we find ourselves in may seem hopeless and unredeemable. But our faith in Jesus Christ gives us the conviction that even the most horrific tragedies in the world, can be redeemed, and are in the process of being transformed for the good, through the love of our God who *is* perfect love.

In fact, our entire faith is based on the principle that even the worst evil in the world can be transformed into a life-giving sign of God's love for us. Our faith is based on a historical event where God's chosen people turned against him and murdered him by nailing him to a cross. What could be more unthinkable than the God of infinite love being put to death by the very creatures he gave the gift of life? And yet, even this most-terrible event was transformed by God into the source of new and eternal life for the entire world. If God can transform the very cross which killed him into the means by which we are all saved from the sting of death, then what situation in our lives cannot be transformed by the God who is dwelling within us?

Where we go wrong so much of the time is that we forget that the God who created the whole universe is always with us. And he has graced us with the gift of being part of the healing this broken world so desperately needs. We tend to underestimate the impact we can have on the world because we're so insistent on doing it by ourselves in our own way. So much of the importance of the liturgical life of the Church is simply in remembering the startling fact that Christ dwells within us, and that, if we allow him to, Christ will heal the brokenness within our lives, allowing us to be sources of God's healing love for those around us.

The impact we have on the world by allowing Christ to guide the directions of our lives may not be considered success by the standards of the world. We may not see the fruit of our labor and the work we do may seem insignificant to us. But if we do let Christ live in us, through our lives Christ's miraculous love will indeed show through. The miracles we perform may be as simple as offering a helping hand. They may be as simple as having an ordinary conversation with someone who's having a rough day. Even if we think these actions are mundane and insignificant, any time we show the love of Christ to those around us, that, my brothers and sisters, is the sort of miracle the world needs most. The truth is, we may never realize the full impact of our actions, but, if we allow Christ to truly live in us, whatever we do in his name *will* play an essential part in the healing Christ has come to offer the world.

And so, *these* are the ramifications of the fact that Christ truly dwells within each one of us. As we go about our weeks, although it may seem that we're called to feed 5,000 people with only 5 loaves and 2 fish, remember that, with Christ dwelling within us, truly all things are possible! Amen.